

Nr 201.

Av herrar **Persson** i Tandö och **Gezelius**, om förhöjd ersättning åt **Lund Ernfrid Jonsson** i Malung för sjukdom, ådragen under militärtjänstgöring.

Lund Ernfrid Jonsson i Malung insjuknade under militärtjänstgöring vid A 4 i Östersund i april 1937 i scarlatina och fick i anslutning därtill lunginflammation. Han vårdades å Östersunds lasarett under sju veckor. Var därefter besvärsfri i ett halvt år, varefter han på nytt insjuknade i en luftvägsinfektion.

Genom beslut den 2 februari 1944 tillerkände riks försäkringsanstalten Lund Ernfrid Jonsson såsom ersättning i anledning av sjukdomen en livränta å 588 kronor för år tills vidare och för tiden till den 19 december 1944. Härvid hade sjukdomen ansetts medföra en nedsättning i Jonssons arbetsförmåga med 50 procent. Jonsson uppbar därefter livränta, fortfarande beräknad efter en nedsättning med 50 procent, till den 22 oktober 1947, då livräntan beräknades på grundval av en nedsättning i arbetsförmågan med allenast $33\frac{1}{3}$ procent.

Under åberopande av skilda läkarintyg, bl. a. av dåvarande lasarettsläkaren i Falun, Arthur Engel och centraldispensärläkaren Ernst Forssling, som bedömde nedsättningen i Jonssons arbetsförmåga till 50 procent, anförde Jonsson besvär med yrkande att nedsättningen i arbetsförmågan skulle bestämmas till 50 procent. Försäkringsrådet fastställde emellertid nedsättningen i arbetsförmågan till $33\frac{1}{3}$ procent och torde därvid i första hand ha stött sig på ett av överläkare Stig Björkman den 30 augusti 1952 avgivet utlåtande. Björkman bedömde nedsättningen i Jonssons arbetsförmåga till ca 50 procent men ansåg nedsättningen vara orsakad icke endast av lungsjukdomen utan även och i högre grad av en psykogent betingad tremor.

Jonsson har därefter hos Kungl. Maj:t i skrivelse den 24 mars 1953 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte förordna om utbetalning av livränta, beräknad efter 50 procent fr. o. m. år 1948 tills vidare, eller ock i proposition till riksdagen hemställa, att detta belopp måtte utbetalas till Jonsson. Kungl. Maj:t lämnade Jonssons framställning utan bifall.

Jonssons ekonomiska läge är synnerligen prekärt. Han kan på grund av sitt sjukdomstillstånd icke försörja sig genom annat arbete än handsksömnad, och hans och hustruns inkomster av detta arbete uppgår endast till 1 200—1 500 kronor per år. Han har hustru och minderårigt barn att försörja. Av Malungs fattigvårdsstyrelse uppbar fördenskull Jonsson kontant-

bidrag, vilket redan i mars 1952 översteg 3 000 kronor. Den lilla fastighet Jonsson äger kommer därför att vid hans bortgång tagas i anspråk för skulden till fattigvårdssamhället.

Av doktor Björkmans intyg framgår, ått den faktiska nedsättningen i Jonssons förmåga kan beräknas till ca 50 procent. Den psykogent betingade tremor, som enligt Björkman är en av orsakerna till nedsättningen i arbetsförmågan, anses av fattigvårdsstyrelsen och de personer, som personligen känna Jonsson, vara att hänföra till den sjukdom han ådrog sig under sin värnpliktstjänstgöring 1937. Före denna tjänstgöring var Jonsson fullt frisk och ägde en kraftig fysisk kondition. Han arbetade då såsom skogsarbetare under avverkningssäsongerna och under annan tid såsom skinnskräddare. Efter sjukdomen har han lidit av svår andnöd, matthetskänslor, stark svettning och kraftig darrning i händerna, vilken sistnämnda medför, att hans arbete med handsksömnad går långsamt och med mycken möda.

På anförda skäl hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa, att den livränta som jämlikt 1927 års militärrersättningsförordning utgår till Lund Ernfrid Jonsson i Malung måtte beräknas efter en nedsättning i arbetsförmågan med 50 procent.

Stockholm den 27 januari 1954,

Olof Persson,

Tandö.

Birger Gezelius.
